8. Правовий захист прав етнічних та мовних меншин URL:https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&url=https://nlu.edu.ua

Роговенко Марія Михайлівна
доцент кафедри філософії права та юридичної логіки, кандидат педагогічних наук, доцент

КРОС-КУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ПРАВООХОРОНЦЯ

“Щира ввічливість полягає у доброзичливому ставленні до людей”.
Жан-Жак Руссо

Відповідно до Закону України “Про Національну поліцію” до завдань поліції зокрема віднесено надання поліцейських послуг у сферах забезпечення публічної безпеки і порядку та охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави [1]. Процеси глобалізації та інтернаціоналізації на сучасному етапі торкаються також і правоохоронної сфери. Це визначає особливу роль навичок крос-культурної комунікації у повсякденній діяльності працівника Національної поліції, формування яких має відбуватись ще під час навчання у закладі вищої освіти із специфічними умовами навчання.

Термін “крос-культурний” (від анг. “cross”) означає “перетинати, переходити”, і “culture” – “культура”. У науковій літературі дефініція “крос-культурна комунікація” представлена полісемантичними термінами “міжкультурна комунікація”, “діалог культур”, “міжетнічна комунікація”, “трансрасова чи міжрасова комунікація”. Це динамічний процес, який має свою структуру, сутнісні характеристики, що розкривають механізми взаємодії культур, які здійснюються в різних формах міжкультурних зв’язків від індивідуально-групового рівня до міждержавного. Отже, крос-культурна комунікація – це вербальне і невербальне спілкування між представниками (двох або більше) інших культур. Усвідомлення і врахування типологічних властивостей культур дасть змогу майбутньому правоохоронцю здійснити професійну діяльність в іншомовному середовищі, адекватно співпрацювати з представниками інших культур, бути толерантним до інших професійних цінностей, знаходити компроміс у різних ситуаціях [4].

Питання крос-культурної комунікації знаходять відображення в роботах як зарубіжних так і вітчизняних вчених (М. Бумер, Х. Гадамер, Т. Парсонс, С. Амеліна, О. Бандурка, І. Голубовська, І. Ломачинська,

Т. Крашеннікова, А. Кузьмінський, О. Топчій та ін.). Зокрема, І. Ломачинська акцентує увагу на врахуванні менталітету партнера при проведенні ділових переговорів [6]. С. Амеліна пропонує у спілкуванні з представниками інших культур вчитися свідомо сприймати способи спілкування іншої людини, вивчати їх значення, пояснювати власні передані сигнали та поступово намагатися краще розуміти один одного в діалозі [2]. О. Бандурка наголошує, що під час ділового спілкування з іноземними громадянами необхідно дотримуватися взаємної ввічливості, такту, невимушеності, розумності (раціональності), обов'язковості та враховувати специфічні особливості, властиві їхній країні. Спілкуючись через перекладача, слід дотримуватись наступних правил: говорити повільно, чітко формулюючи думки, уникати двозначного тлумачення; вимовляти слід не більше одного-двох речень підряд; не можна супроводжувати свою промову приказками, ідіомами, цитуванням віршів; необхідно враховувати реакцію іноземних громадян і негайно вживати заходів, якщо виникає відчуття того, що вони розуміють вас неправильно [3].

А. Кузьмінський визначає шляхи формування міжкультурних компетентнісних навичок через: розвиток здатності рефлексувати власну й чужу культуру, що спочатку "готує" доброзичливе ставлення до проявів іншої культури; поповнення знань про відповідну культуру для глибокого розуміння діахронічних і синхронічних відносин між власною та іншою культурою; накопичення знань про умови соціалізації та інкульурації у власній та іншій культурі, соціокультурних формах взаємодії [5].

Таким чином, для успішного виконання майбутнім правоохоронцем своїх професійних обов'язків необхідно не тільки бути обізнаним з правилами спілкування з населенням, але й бути готовим до надзвичайної різноманітності контактів, в тому числі і з представниками інших культур. Набуття знань про особливості крос-культурної комунікації під час навчання у закладі вищої освіти із специфічними умовами навчання буде сприяти комунікативній компетентності майбутнього правоохоронця.

Список використаних джерел:

1. Закон України "Про Національну поліцію" № 580-VIII від 02.07.2015 р.

2. Амеліна С. М. Навчально-методичний комплекс навчальної дисципліни "Крос-культурна комунікація". К.: Національний університет біоресурсів і природокористування України, 2020. 20 с.

3. Бандурка О. М. Професійна етика працівників органів внутрішніх справ: Навч. посібник. – Харків: Вид-во НУВС, 2001. – 220 с.

4. Крашеніннікова Т. В. Комунікативна компетенція працівника Національної поліції: Навчальний посібник. – Дніпро: Адверта, 2017. – 107 с.

5. Кузьмінський А. І. Моделювання професійної діяльності майбутнього фахівця в умовах інтеграції України в європейський освітній

простір : навч. посібник. Черкаси : Вид. від. ЧНУ імені Богдана Хмельницького, 2017. 84 с.

6. Ломачинська І. М. Професійна етика: Навч. посб. для дистанційного навчання / За наук. ред. В. І. Ярошовця. – К.: Унівнрситет “Україна”, 2005. – 227 с.

Андоній Анастасія Олександрівна,
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: **Петрова Г.М.**
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права
та юридичної логіки

ФРЕНСІС ФУКУЯМА

Френсіс Фукуяма (27 жовтня 1952, Чикаго, США) – американський філософ, політичний економіст і публіцист японського походження.

Френсіс Фукуяма обіймає посаду старшого наукового співробітника Інституту міжнародних досліджень Фрімена Спола, є директором Центру демократії, розвитку та верховенства права Стенфордського університету, а також почесним професором Департаменту політичних наук.

Фукуяма написав багато робіт, що стосуються питань демократизації і міжнародної політичної економіки. Його книга «Кінець історії і остання людина», опублікована в 1992 році, була переведена на більш ніж 20 мов світу і викликала широкий резонанс в науковому середовищі і засобах масової інформації. Його остання книга - «Політичний порядок і політичний занепад від промислової революції до глобалізації демократії» була видана в жовтні 2014 року.

Френсіс Фукуяма отримав ступінь бакалавра мистецтв в антиковеденні в Корнельського університету, де вивчав політичну філософію під керівництвом Аллана Блума. У 1981 році він отримав ступінь доктора філософії політології в Гарварді. У 1979 році (потім в 1983-1989 і 1995-1996 роках), він приєднався до стратегічного дослідницького центру RAND Corporation - одного з найстаріших «мозкових центрів» США. Працював у Державному департаменті США. Після цього він обіймав посаду професора політології в Школі державної політики при університеті Джорджа Мейсона в період з 1996 по 2000 рік. З 2001 до 2010 року він був професором міжнародної політичної економіки і директором Міжнародної програми розвитку в Школі передових міжнародних досліджень Університету Джона Гопкінса у Вашингтоні. У 2001-2004 роках - член президентської ради США з біоетики.

У 2005 році Френсіс Фукуяма пішов з консервативних журналів Foreign Affairs, National Interest і почав видавати власний журнал American Interest, де донині є головою редакторської колегії.